

"Bäst för homosexuella att vara med i kyrkan"

Henrik Åström från Lund är en av allt fler pingstpastorer som står för ett mer öppet förhållningssätt i mötet med människor som är homosexuella.

– En del kommer troligtvis att brottas med sin homosexualitet hela livet. Då ska församlingen vara den bästa miljön att finnas i, säger han.

Henrik Åström är pastor och föreståndare för pingstförsamlingen i Lund. Han har själv mött homosexuella i olika församlingsmiljöer, som har deltagit i öppna verksamheter, gudstjänster eller blivit medbjudna till någon hemgrupp.

"Mer pragmatisk syn"

Den traditionella synen, att det är sexuell avhållsamhet som gäller för den som är homosexuell och vill vara en del av en pingstförsamling delas i stort av Henrik Åström, men samtidigt förespråkar han en mer offensiv församlingspraxis, som han beskriver som en mer "pragmatisk syn".

– Församlingens gemenskap måste vara öppen för alla och en ganska stor del i församlinglivet är ju att dela tron med varandra, så det är inte ens säkert att vi vet om att någon är homosexuell till en början.

– Det första steget är att alla ska känna sig trygga med gemenskapen och att vi inte dömer ut någon. Men om saken kommer upp vill jag samtidigt vara tydlig med att vi tänker på ett annat sätt än många i samhället kring äktenskap och relationer och förklara varför, säger Henrik Åström.

Han konstaterar att många pingstförsamlingar brottas med de här frågorna just nu. Han har själv bearbetat frågan i några år, och skrivit en [70-sidig uppsats i ämnet](#). Henrik Åström menar att församlingens gemenskap kan vara öppen för människor i

samkönade relationer samtidigt som han kallar utlevd homosexualitet för "synd", med den bibeltolkning han gör.

– Den pragmatiska och den klassiska synen står nära varandra teologiskt. Det är i hur vi möter och vägleder människor i tron och hanterar församlingstillhörigheten som det skiljer sig, säger han.

"Behöver bli mer generösa"

Henrik Åström drar paralleller med hur pingströrelsen har jobbat med LP-arbetet för drogmissbrukare. Utan jämförelser i övrigt, menar han att församlingarna behöver bli mer generösa också med den som finns i gemenskapen och möter livet som homosexuell.

– När den döpta tidigare missbrukaren har fått ett återfall så har vi inte sparkat ut någon, utan har stått där med öppen famn och pekat på Jesus och försökt vara en medvandrare. Vi har haft svårt att vara lika generösa när det gäller den som brottas med homosexualitet.

Praxis har förändrats

Han konstaterar vidare att praxis i många pingstförsamlingar med åren har förändrats. Det har skett exempelvis när medlemmars barn har kommit ut som homosexuella, och genom att man inte längre utesluter medlemmar som lever i en samkönad relation.

– Vi ser att de är genuint kristna som brottas med synden. Den pragmatiska synen är samtidigt ingen kompromiss. Här betonas i stället fler perspektiv.

– Här finns omvändelse och att man ber om förlåtelse, men också en fokusförändring mot en pågående omvändelse- och helgelseprocess, precis som det finns för oss alla, säger han.

Han gillar bilden av församlingen som ett "fältsjukhus", där alla medlemmar ses som ofullkomliga troende som får komma och hämta ny kraft och vägledning.

Tror du verkligen pingstförsamlingarna kommer att bli accepterade av det omgivande samhället när du och andra fortfarande talar om homosexualitet som synd?

– Det människor utanför kyrkan måste förstå är att vi har en auktoritet – Bibeln – som ger oss ramar för hur vi som kristna kan tänka i den här och andra frågor. Vi kan inte utgå från samhällstrender. Samtidigt lever vi naturligtvis i en kontext där vi inte kan blunda för hur omgivningen ser ut. Men det klart inte alla kommer att gilla detta, precis som inte alla följde Jesus.